

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **P. L.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, t. č. x, zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 4, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2014, č. j. OAM-237/LE-BE03-LE22-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2014, č. j. OAM-237/LE-BE03-LE22-2014, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipovi Schmidtovi, LL. M. se přiznává odměna ve výši 6.800,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 19. 12. 2014, č. j. OAM-237/LE-BE03-LE22-2014, rozhodl žalovaný podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod důvody pro udělení azylu taxativně vyjmenované v § 12

zákona o azylu, ani nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Žalobce uvedl, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obavy z návratu do země původu, ve které mu hrozí újma způsobená věřiteli, kteří ho pronásledují kvůli nesplacenému dluhu, přičemž zapůjčené finanční prostředky použil na výlohy léčby matky. Věřitelé žalobci v minulosti již několikrát vyhrožovali, přičemž žalobce v současné době nevlastní žádný majetek, který by mohl být použit na uspokojení svého dluhu. Žalobce se domnívá, že věřitelé mají prostředky a možnosti k ovlivnění procesu vyšetřování, pokud by se žalobce pokusil celou záležitost řešit na území Ukrajiny.

Dále upozornil na nevyřešenou situaci týkající se jeho cestovních dokladů a dokladů totožnosti, na což upozorňoval již správní orgán. Žalobce dlouhodobě nevlastní žádný doklad, který by potvrzoval jeho státní příslušnost, pas, se kterým vycestoval z území Ukrajiny, byl ještě sovětský. Žalobce upozorňuje, že jeho minulá snaha o to, aby mu zastupitelský úřad Ukrajiny vydal potvrzení, které je nutné k vycestování, vyšla naprázdno. Dozvěděl se pouze, že na území Ukrajiny není registrovaný a právně tak „neexistuje“. Žalobce se tak domnívá, že v jeho případě není zcela vyjasněna otázka státního občanství, neboť z území Ukrajiny vycestoval krátce po rozpadu Sovětského svazu, přičemž si doklady nástupnických států již nevyřídil. Z toho důvodu je na něj na území Ukrajiny právně nahlíženo jako na osobu, která není jejím státním občanem. Tento bod, který žalobce uváděl již v řízení před správním orgánem, však byl v napadeném rozhodnutí správního orgánu ignorován a žalobce tak má za to, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání se s jeho námitkami v celém rozsahu.

Rovněž uvedl, že se správní orgán nedostatečně vyjádřil k tvrzení žalobce hodnotící jeho stávající sociální situaci, kdy v zemi původu nemá žádné vazby a veškerý jeho život je soustředěn na území České republiky, kde pobývá již 22 let. Z Ukrajiny odešel v roce 1993 a naposledy tam byl v roce 1995. Je toho názoru, že správní orgán se ve svém rozhodování zaměřil především na jeho ekonomickou situaci a nevzal v potaz případný zásah do jeho osobního života. Žalobce se domnívá, že rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života v rozporu s článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“). Nepopírá, že v České republice nemá manželku a že je bezdětný, avšak považuje za důležité upozornit, že v České republice žije podstatnou část svého života (od roku 1992).

Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s tvrzením, že v případě návratu do země původu hrozí žalobci vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu ze strany věřitelů, kteří ho pronásledují za nesplacený dluh - za vypůjčené peníze na výlohy s léčbou jeho matky, nesouhlasí. Pokud jde o obavy žalobce z osob, jimž dluží peníze, správní orgán konstatuje, že tato skutečnost nepředstavuje jak azylově relevantní pronásledování, tak a ani jednání představující vážnou újmu. Žalovaný v této souvislosti podotýká, že mezinárodní ochrana může být žalobci poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odeprána ochrana země jeho původu či tato ochrana mu nebyla poskytnuta v odpovídající míře. I z obsahu samotné žaloby vyplývá, že žalobce se ani nepokusil obrátit se na orgány země původu, tudíž v jeho případě se mezinárodní ochrany nelze dovolávat. Zde nepostačuje tvrzení žalobce o existující korupci

na Ukrajině, neboť jde o jev existující v různé míře v řadě dalších zemí, a to včetně zemí považovaných za demokratické, proti němuž má Ukrajina právní prostředky obrany.

K další námitce žalobce týkající se jeho nevyřešené situace cestovních dokladů a dokladů totožnosti, kterou dává do souvislosti s nevyjasněností jeho státního občanství, a k úvaze, že se ocitá v postavení osoby bez státní příslušnosti, žalovaný uvedl, že se s těmito tvrzeními a úvahami neztotožňuje. V první řadě žalovaný konstatuje, že při posuzování žádosti vycházel z informací a podkladů sdělených samotným žalobcem v průběhu správního řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán tedy neměl jakýkoliv důvod pochybovat či spekulovat o státním občanství žalobce, neboť to od počátku řízení nebylo sporným. Žalovaný posuzoval žalobce k Ukrajině, neboť v čestném prohlášení o totožnosti ze dne 31. 10. 2014 čestně prohlásil, že je státním občanem Ukrajiny. Svoji totožnost pak nezpochybnil ani v průběhu dalšího správního řízení, potvrdil ji při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 31. 10. 2014 a při konaném pohovoru dne 18. 11. 2014 a ani při převzetí rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany stran své státní příslušnosti nevyslovil žádnou pochybnost.

S námitkou, že správní orgán rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany nepřiměřeně zasáhl do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť na území ČR žije podstatnou část svého života (22 let) a se svojí rodinou se nestýká, vycestováním by byl ztížen styk s přáteli, byl by vytržen z prostředí, ve kterém má dlouhodobé zázemí, žalovaný nesouhlasil a uvedl, že žalobce podle jeho názoru na území ČR nevede takový rodinný a soukromý život, jemuž by dle čl. 8 EÚLP měla být poskytována ochrana, resp. do něhož by nemělo být nepřiměřeně zasahováno. Nelze přehlédnout, že žalobce po celou dlouhou dobu žije na území bez jakéhokoliv platného povolení k pobytu, bylo mu již dvakrát uloženo i správní vyhoštění; na území tedy nemá žádné pevné místo pobytu, žil u svých přátel či v maringotce. V této souvislosti lze jen stěží hovořit o dlouhodobém zázemí a pevných vazbách k území ČR. Na druhé straně na Ukrajině žije jeho rodina, sourozenci a i jeho syn, a i když se s nimi nestýká, i oni pro něho nepochybně představují určité zázemí.

Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 31. 10. 2014 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání a že on sám, ani nikdo z jeho rodiny není, ani nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani jiné organizace. Vojenskou službu vykonal v letech 1986-1988, je rozvedený, na Ukrajině má syna, 2 bratry, 3 sestry a kromě toho ještě jeden další bratr žije v Rusku. Uvedl, že jeho rodiče již nežijí. Vypověděl, že dosáhl základního vzdělání, na Ukrajině nepracoval a v České republice (dále jen ČR) pak vykonával stavební práce. Ukrajinu opustil v roce 1992, kdy jel do ČR za prací, poté jezdil asi dvakrát ročně na Ukrajinu a naposledy tam byl v roce 1995. Do odjezdu z vlasti žil podle svých slov v obci D. v Zakarpatské oblasti. Do ČR cestoval autobusem přes Slovensko na základě cestovního dokladu a voucheru. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že když zemřela jeho matka, odkázala dům jeho mladší sestře N., která se vdala a žije tam, proto se nemá kam vrátit, neměl by kde bydlet a žít. Bylo jich hodně dětí, byli chudá rodina a teď je to na Ukrajině ještě horší. Prohlásil, že na Ukrajině není práce, neuživí se tam a nemá žádné peníze. Uvedl, že se nechce vrátit, je v ČR už přes 22 let, hovoří česky, má zde spoustu

kamarádů a chce zůstat v ČR. Na Ukrajině není registrován jako občan, a když chtěl jet matce na pohřeb, nevystavili mu ani potvrzení, aby mohl jet zpátky, protože není zaregistrovaný. Není registrovaný nikde na Ukrajině ani jinde ve světě. Uvedl dále, že má na Ukrajině dluhy, protože si půjčil někdy v roce 2000 a 2001 od známých na léčbu matky, která měla rakovinu. Peníze známí odnesli matce domů a chtěli by, aby je jmenovaný vrátil. V roce 2001 požádal na Zastupitelském úřadu Ukrajiny v Praze o potvrzení, aby mohl jet na Ukrajinu a toto potvrzení nedostal. Prohlásil, že proti němu nikdy nebylo, ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Vyjádřil obavu z návratu na Ukrajinu, protože tam má dluhy a ví, že známí by peníze chtěli vrátit. Dodal, že by měl velké problémy, kdyby peníze nevrátil, fyzicky by mu ublížili, protože na Ukrajině se to nenechává jen tak. Prohlásil, že je v dobrém zdravotním stavu.

V průběhu pohovoru konaného dne 18. 11. 2014 žalobce vypověděl, že na Ukrajině žil v matčině domě, po ukončení školy byl na vojně a pak pracoval rok v Rusku. Uvedl, že asi v roce 1990 se oženil a v roce 1992 se mu narodil syn, s manželkou a synem žil u rodičů manželky, pracoval pouze příležitostně, protože stálá práce nebyla, v roce 1992 se rozvedl a pak odjel do ČR. Do odjezdu z vlasti žil v obci D. v Zakarpatské oblasti. Má dluhy, protože potřeboval peníze na léčbu matky. V roce 1997 mu volala sestra, že matka onemocněla a on si půjčil peníze od svých ukrajinských známých, ovšem s podmínkou, že peníze bude muset i s úroky vrátit. Sdělil, že počítal s tím, že v ČR bude mít práci a z vydělaných peněz bude splácet půjčku, což se mu nedařilo a podle svých slov splácel příliš málo, možná 10%. Prohlásil, že by mu v případě návratu hrozilo nebezpečí. Když dluží velké peníze, určitě by jej zbili a dopadl by špatně. Pokračoval, že mu lidé, kterým dluží peníze, volali. Sdělil, že nějak sehnali jeho číslo a říkali, že jim musí peníze vrátit nebo jej zlikvidují. Nic nehlásil státním orgánům, protože už byl v ČR a tady to policii neřikal, protože by to nemělo cenu. Na policii v ČR ani jít nemohl, protože v ČR žil nelegálně a byly to dluhy z Ukrajiny. Vypověděl, že mu stále na Ukrajině hrozí nebezpečí, protože dluh pořád existuje a věřitelé své peníze prostě chtějí. Jedná se o lidi z okolí jeho bydliště, kteří by zjistili, že je doma a chtěli by své peníze zpět. Uvedl, že naposledy mluvil před rokem se sestrou a před půl rokem mu volal syn, že má vnučku. Prohlásil, že odjel z vlasti poprvé v roce 1992 za prací, to ještě podle svých slov dluhy neměl. Podruhé odjel v roce 1995 také za prací, našel si v ČR přítelkyni a už zde zůstal. Cestu si vyřídil sám, měl pas a voucher. Podle svých slov se do vlasti vrátil jednou nebo dvakrát během let 1992-1995 a od roku 1995 byl již jenom v ČR. Myslel si, že se na Ukrajinu bude vracet, ale když byl v ČR již nelegálně, tak se bál do vlasti vracet. Sdělil, že měl představu, že si v ČR vydělá. V případě návratu na Ukrajinu by dle svých slov neměl kde bydlet, protože domek matka odkázala sestře, která tam žije s rodinou. Jedná se o malý domek, který má dva pokoje a on by tam žít nemohl. ČR si vybral na doporučení kamarádů, kteří mu řekli, že se tu dá najít práce. Kamarádi mu v ČR sehnali práci i bydlení, a pokud byla práce, tak pracoval nelegálně na stavbách. Našel si zde přítelkyni, u které žil skoro 11 let. V ČR neměl stálou adresu, žil u kamarádů a před zadržením pobýval v maríngotce. Po příjezdu do ČR dle svých slov žil měsíc na voucher, pak už povolení k pobytu neměl a celou dobu zde žil nelegálně. Pas měl jenom do roku 2001, kdy mu jej ukradli, pak nahlásil jeho ztrátu na policii, aby mohl odjet na pohřeb matky, na policii dostal vyhoštění, ale neodjel, protože mu na ambasádě řekli, že mu nedají doklad z toho důvodu, že není na Ukrajině registrovaný, proto zde zůstal bez dokladů. Pokusil se spojit s ambasádou a vyřídít si platné doklady, ale řekli mu, že na Ukrajině neexistuje. Původní pas měl sovětský. Uvedl, že si byl vědom svého nelegálního pobytu v ČR a chtěl odjet domů na Ukrajinu, ale to by nesměl mít dluhy. Neměl doklady, tak nemohl vycestovat. Policie jej poslala na ambasádu, ale v roce 2007 tam již nešel, protože mu kamarádka řekla, ať v ČR zůstane. Sdělil, že žádá o mezinárodní ochranu,

protože má na Ukrajině dluhy a věřitelé po něm chtějí peníze zpět a on je nemá. Je v ČR již dlouho, má tu kamarády a chce tu zůstat. O mezinárodní ochranu chtěl požádat již v roce 1995, ale kamarádka mu to rozmluvila, tak nežádal. Rozhodl se podat žádost o mezinárodní ochranu až po tom, co byl zadržen, protože neměl jinou možnost. Prohlásil, že v minulosti neměl problémy kvůli své rase, národnosti, pohlaví, či náboženskému přesvědčení.

Dne 19. 12. 2014 rozhodl žalovaný podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že co se týče obav žadatele z osob, jimž dluží peníze, ani v tomto případě nedospěl správní orgán k závěru, že by šlo o jednání představující vážnou újmu. Dosud nikdy v této souvislosti neměl žádné potíže, pouze spekuluje, že pokud by dluh nesplatil, hrozilo by mu ze strany věřitelů fyzické násilí. Z toho však nelze učinit závěr o skutečně hrozícím nebezpečí vážné újmy. Nehledě na to, že i kdyby věřitelé skutečně pro žadatele představovali nějaké nebezpečí, nešlo by o vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Původcem vážné újmy je totiž zásadně veřejná moc, což v případě jmenovaného neplatí. Původcem vážné újmy sice může být za určitých okolností i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že veřejná moc ovládající území daného státu není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Ani to však v případě žadatele nelze konstatovat. V jeho případě rozhodně nelze dojít k závěru, že by příslušnými státními orgány byla odmítnuta ochrana jeho osoby, či že by jemu poskytnutá ochrana byla nedostatečná, tedy že by stát nebyl schopen či ochoten žadateli poskytnout ochranu. Z výše citované informace MZV ČR č. j. 110105/2014-LPTP totiž mj. plyne, že ukrajinské státní orgány poskytují občanům možnosti k ochraně jejich práv. Pokud by se tedy jmenovaný skutečně cítil ohrožen, může se na příslušné státní orgány se žádostí o ochranu své osoby obrátit. Žadatel se však neobrátil se žádostí o ochranu své osoby na příslušné státní orgány své země, příp. na státní orgány jim nadřízené, a ani nepodložil žádnými důkazy, že by mu tyto státní orgány v případě, že by se na ně obrátil, odmítly tuto ochranu poskytnout. Mezinárodní ochrana může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odepřena ochrana země jeho státní příslušnosti či tato ochrana nebyla ze strany příslušných státních orgánů poskytnuta v odpovídající míře. K tomu, aby mohl být učiněn takový závěr, je ovšem nutné, aby jmenovaný využil všech prostředků, které právní řád jeho vlasti k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje. Jak bylo již výše konstatováno, nelze v jeho případě rozhodně dojít k závěru, že by příslušnými ukrajinskými orgány byla odmítnuta ochrana jeho osoby, či že by jemu poskytnutá ochrana byla nedostatečná, tedy že by stát nebyl schopen či ochoten žadateli poskytnout ochranu.

K otázce aplikace § 14 zákona o azylu žalovaný uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z jeho výpovědi v průběhu správního řízení však nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou a jeho zdravotní stav je dle jeho vlastních prohlášení dobrý a nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce předně namítl, že mu v případě návratu na Ukrajinu hrozí nebezpečí od věřitelů, kterým dluží peníze. Tato námitka není důvodná. Soud v této souvislosti připomíná, že původcem pronásledování pro účely azylově relevantních důvodů musí být orgány daného státu (§ 2 odst. 9 zákona o azylu), riziko ze strany soukromých osob je relevantní pouze tehdy, pokud lze prokázat, že státní orgány nejsou schopny nebo ochotny poskytnou účinnou ochranu. Žalobce dle názoru soudu neuvedl žádné důvody, které by svědčily o tom, že státní orgány Ukrajiny nejsou schopny nebo ochotny poskytnout mu účinnou ochranu v případě reálné hrozby ze strany lichvářů a jeho argumenty o korupci na Ukrajině jsou toliko obecné a nikterak nesvědčí pro závěr, že by právě žalobce nemohl využít ochrany ukrajinských orgánů. Rovněž je nutné dodat, že žalobce se na ukrajinské orgány vůbec neobrátil, takže nelze ani na základě jeho osobní zkušenosti usuzovat na neschopnost či neochotu ukrajinských orgánů.

Žalobce rovněž argumentoval nedostatečností odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k možnosti udělení humanitárního azylu. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je naopak zjevné, že žalovaný při hodnocení podmínek pro udělení humanitárního azylu vycházel primárně ze sociální a ekonomické situace žalobce a z jeho věku a dobrého zdravotního stavu, který žalobce potvrdil. Proto uzavřel, že se v jeho případě nejedná zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Zabýval se tedy otázkou, zda případ žalobce lze považovat za případ hodného zvláštního zřetele. Výklad tohoto neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav je soudem plně meritorně přezkoumatelný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27). Soud se proto zaměřil na otázku, zda žalovaný ve vztahu k tomuto neurčitému právnímu pojmu neučinil nesprávný úsudek a nepominul některý z případů hodných zvláštního zřetele, který by mohl ovlivnit jeho výslednou úvahu o udělení či neudělení azylu. V tomto ohledu však soud v postupu žalovaného pochybení neshledal, neboť žalovaný vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, které v dané věci vyplynuly. K otázce nezohlednění délky žalobcova pobytu na území ČR pokládá soud za nutné zdůraznit, že se jednalo o pobyt nelegální (za který bylo ostatně žalobci dvakrát uloženo správní vyhoštění) a pokud by návratem na Ukrajinu došlo k zásahu do osobního života žalobce, může tyto následky vyčítat toliko sám sobě a svému protiprávnímu jednání.

Konečně žalobce argumentoval nevyřešenou situací týkající se jeho cestovních dokladů a dokladů totožnosti (a potenciálně i otázky státního občanství). Tato námitka je důvodná. Jak uvádí i žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobce ve své výpovědi uvedl, že „mu na ambasádě řekli, že mu nedají doklad z toho důvodu, že není na Ukrajině registrovaný, proto zde podle svých slov zůstal bez dokladů. Uvedl, že se pokusil spojit s ambasádou a vyřídit si platné doklady, ale řekli mu, že na Ukrajině neexistuje. Původní pas měl dle svých slov pouze sovětský“. Tato výpověď nasvědčuje tomu, že Ukrajinská republika žalobce jako svého občana neeviduje. Otázka státního občanství žalobce se tak stala spornou a bylo povinností žalobce se jí zabývat, což však v napadeném rozhodnutí neučinil a k této otázce se vůbec nevyjádřil. Otázka, zda je žalobce ukrajinským občanem či osobou bez státní příslušnosti, má přitom v řízení o udělení mezinárodní ochrany nepochybně podstatný význam. Soud tak konstatuje, že napadené rozhodnutí je v této otázce nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění.

Ze shora uvedených důvodů soud rozhodnutí žalovaného bez nařízení jednání zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 76 odst. 4 s. ř. s.).

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení se žalovaný bude muset nejprve zabývat tím, zda je žalobce v současnosti ukrajinským občanem. V této souvislosti vyvstává především otázka, zda po rozpadu SSSR nabyl žalobce podle ukrajinského práva automaticky ukrajinské občanství (aniž by k tomu musel učinit jakýkoliv krok, např. registraci), jelikož s ohledem na tvrzení žalobce, že mu bylo na zastupitelském úřadě Ukrajiny řečeno, že „neexistuje“ (tedy není veden v žádném registru občanů Ukrajiny), vyvstává právě o této otázce pochybnost. Pokud by žalovaný následně dospěl k závěru, že nelze s jistotou uzavřít, že žalobce je skutečně ukrajinským občanem, bude povinen v dalším posuzování zohlednit jeho případné postavení jakožto osoby bez státní příslušnosti.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalobci pak náklady řízení nevznikly. Odměnu soudem ustanoveného zástupce žalobce určil soud ve výši 6.800,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání doplnění žaloby – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2016

Olga S t r á n s k á, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová